

Hande Koçak

Dağpaklayan

Bir Yakınma

Deneme

Manzarasız bir yere geldim, dikkatim dağılsın istemiyorum. Son iki yılım katılamadığım cenazelerle, insanların ölüm sebeplerine dair spekülasyonları dinlemekle geçti. Sebebinin ne önemi var halbuki? Yine de bilmek istiyoruz nedense, sebebi olmayan yaşanmamış gibi (mi) oluyor. Bir sandalye çekip oturdum, kahve söyledim. Hâlâ ayılamadım, rüzgâr uyutmadı bu gece beni. Böyle bir rüzgârdan en son geçen Mart ayında Bükreş'te çekmiştim. İki gün aralıksız dövmüştü şehri, panjurları, binaları, ağaçları, sigara içmek için balkondan kafasını uzatan herkesi. O zaman da böyle uykusuz kalmıştım. Hiç kasırğa yaşamadım, gerçek yıkıcılığına yabancıyım. Ama rüzgâr biraz şiddetlenince hep tedirgin olurum, evi bırakıp kaçasım gelir. Sanki duvarlar pencereler kopup üzerime gelecekmiş gibi hissederim. Rüzgâr balkonlarda, teraslarda ya da çatılarda bir şeyleri inletmeye başladığında, ben o can çekişen nesnenin kendisi olurum ama kendimi bilmem, yani ne olduğumu, bir saksı mıyım yoksa bir sandalye mi, yoksa sadece bir mandal mıyım, düşünür dururum. İçim büzüşür, başım ağrır, sinirim bozulur. Rüzgâr gürültücüdür, oysa ben sessizliği ve öngörülebilir sesleri severim. Daha önce dinlemediğim bir şarkıyı sevmem, ikinci dinleyişimde

her şarkıyı severim. Yağmur sesini severim, ama şeklini, dibini, köşesini, oluşunu bilmediğim bir yerdeysem, dursun diye dua ederim. Yağan şeyler içinde en çok karı severim. Onun yağarken ses çıkarmamasını severim. Karı tam da bu yüzden her yerde severim. Uzun kalmak niyetinde değilim, o yüzden manzarasız bir yere geldim. Geçen Mart da gelmek istemiştım, ondan önceki Mart da. Olmadı. Ben buraya gele-ne kadar dünya değışti, manzaralar da.

İçeri girdim, rüzgâr sigaramı içti, saçımı başımı dağıttı, kulak ağrımı, diş sızımı, romatizmamı azdırdı, canımı sıktı. İçeride iki kişi var yalnızca, biri önüne bakıyor, öyle tek başına oturmuş gözünü bardağa dikmiş. Diğeri ise garson, elinde kumanda kanalları geziyor. Bir haber kanalı açtı, kalabalık kadrolu bir açık oturuma benziyor. Yok, son iki yılın genel manzarasıymış. Sesini açtı. Dinliyorum bir yandan, bir yandan da düşünüyorum, son iki yılda, geçen yıl ya da önceki yıl doğan bebekleri. Nedense tuhaf geliyor. Dünyanın sonu geldi, sonra başı geldi, bebekler son demediler baş demediler hep geldiler. Eğer bazılarının dediğı gibi ruh seçiyorsa dünyaya geleceğı zamanı, haneyi, çekeceğini, sınavına en uygun vaziyeti, nasıl oluyor da bu ruhlar dünyaya gelmekte ısrar ediyorlar? Çocuklusu, çocuk isteyen, çocuk istemeyeni, çocuk bekleyeni, çocuk taşıyanı, çocuk doğurana... herkes başka bir âlemdedir artık. Önemizde sere serpe uzandığını, planlayabileceğimizi sandığımız gelecek atomikleşti, kıtlaştı birden, daraldı, görünmez oldu. Henüz maddeleşmemiş bu zamanın insan kipindeki tek göstergesi çocuk da akıllara dolandı. Vazgeçen ruhlar oldu, ağlayan kadınlar oldu. Ama vazgeçmeyenler ordular gibi yağdılar gezegene. Gelenin vardır bir bildiğı herhalde. Sonuçta ben de buradayım, bu devirde ve türlü yakalayamıyorum sebebimi, herkes gibiyim.